

Hárs Ernő

KARÁCSONY MÚLTÁN

Karácsony múltán holdudvarosan
 mosolyog a decembervégi ég.
 Szébb újévet ígér. Ki tudja?
 A világ nem lesz se rosszabb, se jobb.
 A részegek végighányják az utcát,
 s a túltomott kukák
 a kapualjba öntik szegyenük.
 Sivár komputerek
 számokat pörgetnek öntelt agyukban,
 s kidobják, mint egy kockát, a jövőt,
 mely mégis mindig másképp fest a végén.

De így a jó, mert mindig van remény.
 Hisz rég nem volna élet már a földön,
 ha végre tudták volna hajtani
 mindazt, amit futószalag fejükbe
 vettek az élet s halál tervezői.

A palotákat benövi a dzsungel,
 a kőgúlákkal csúfot űz a szél,
 s a törvények betontáblái közt
 kiserkedt fű
 gyerekeket csalogat játszani
 a rakoncátlan márciusi naphan.

KIALUDT VULKÁNOK

Költők, akik nem írnak,
 csak fémjelzik a tájat,
 fantasztikus gúlákat, suvegek, csonkakúpok
 kontúrját metszve be
 a nemzedék vörösréz alkonyába.

Gránitkemény átokká merevült
 a termő vakmerőség,
 lávarögök feketéllnek sündisznótüskeként –

villámló kitörések,
gejzirként fellovelt haragok, gyönyörök
némává dermedt tanúságtevői.

Betűkből összehordott, elvadult temetők,
hol mind ritkábban gyújt gyertyát a hír,
s csupán a szél s a víz eróziója
pusztít közömbösen
a meghökkenítő sírkövek között,
s ékítményükből valami darabkát
szakadatlanul feledésbe morzsol.

Nem mozdul a magmamély,
hiába harsog kihívást az élet,
s az igazság s a szépség madarát
a kráterek lángörvényei már
nem szédítik magukhoz.

Élő szobrok, akik abbahagyták a harcot,
tartalmukat kidobták,
indulatuk kihűlt,
s most övéiknél magasabb erőkre
bízzák, hogy új napfordulók során
hozzábékítsék arcuk a világhoz.

Fodor András

EÖTVÖS-KOLLÉGIUM, 1949. SZEPTEMBER

Korabeli naplójegyzetek

IX. 9. Péntek. Lengyeltóti

– Azt hiszem, itt van a fölmondás... – nyújtja nővérem a Nagyboldogasszony útjáról küldött hivatalos levelet, de csak annyi van benne, hogy kollégiumi helyemet tizenkettedikén foglalhatom el. Nekikezdek hát ismét a Fogarasi-vizsgára való tanulásnak. Lelki szemeim előtt elkövetkező napjaim minden lehetséges gyötrelme folrémlik. Mi csoda kín! De legalább nem sopánkodom, egy szóval se firtatom, miért jutottam ilyen megalázó helyzetbe. Vállalom a kihívott sorsot, de azt nem tagadhatom, hogy e sors igen-igen keserű.